

ΕΙΚΟΝ Ζ΄.

Ο λιμήν της Κωνσταντινουπόλεως. Το Κάιζερ φέρει τον Αυτοκράτορα απόρρητος μεγαλοπρεπώς συνοδευόμενος υπό των προπεμπόντων αυτό θρωμανικών θεωρητών Ασσύρι Τεφίικ και Φετζι-Βουλάν, τα όποια κινούνται, όχι δι' αέρος, αλλά διά των ηλεκτρικών ρευμάτων των εκπνευμένων από τας ανοικτάς παλάμας των εις την παραλίαν Ισταμένων Όθωμανών.

ΕΙΚΟΝ Η΄.

Εν Βερολίνω· ο πρίγκιψ Βισμαρκ αναγινώσκει τηλεγράφημα του Αυτοκράτορος.

«Αναχωρώ προπεμπόμενος ένθουσιωδώς υπό του λαού. «Η έν Κωνσταντινουπόλει διαμονή μου θ' άποφέρει βεβαίως καρπούς τοιούτους, ώστε να συνδεθῆ στενότερον μεθ' ήμῶν ή θρωμανική αυτοκρατορία».

Αββακούμ

Κ Ρ Η Τ Η

Θεέ μου! τί εγκλήματα και δράματα!...
οι νησιτικοί άρχισαν τα κλάματα,
με λόγια μᾶς ετρόμαξαν μεγάλα
και βάζουν τον Τρικόπη στην κρεμάλα.

«Η Κρήτη! έπροδόθη... νά! τα αίματα!...
είνε σωστή αλήθεια κι' όχι ψέμματα...
ο σὶρ Τρικόπης, του Χαμίτ κοπέλι,
με τον Σακὴρ τὰ έχει γάλα-μέλι.»

«Η Κρήτη έπροδόθη... κάτω τάρματα!...
μᾶς ντροπίασαν του έθνος τα καθάρματα.
Τὸ εἶπε κι' ο Λεβίδης σὺν τοῖς ἄλλοις
με του Κομῆ τὴν κλάρα ὑπὸ μάλης.»

Μᾶς πρόδωσε μαζί με τον Γρυπάρη...
σπαθάτοι, ὅπου κόβετε τὴν τράπουλα,
καθίσετε ἄπάνω σὲ μουλάρι
του έθνος τον προδότη πισσοκάπουλα.

Μὰ ἔαφρου εἶνα έρημο πουλι
πετάει λυπημένο σὶ τὴ Βουλή
και θλιθερὸς ἀκούεται χαθᾶς:
«Κατακαῦμένη Κρήτη τί τραβᾶς!»

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Άγνοῶ, ἂν ὁ Σαμάρας ἔχη δύο γνάθους και ὀφθαλμούς προέχοντας ὡς σαλιάγκους, (ἴδε και Ἀκρόπολιν). Χωρίς να καταγείνω ποτὲ εἰς τοιαύτας φυσιογνωμικὰς θεωρίας, πρὸ των ὁποίων ἤθελε τραπῆ εἰς φυγὴν παράφρονα ὁ Λαθάτερ, δύναμαι να διαβεβαιώσω ἀπλῶς, ὅτι ὁ Σαμάρας εἶνε μάγος, ἀφοῦ κατῶρθωσε να ἤλεκτρίση αὐτὸ τὸ ἀνάκλητον δημόσιον, τὸ ὅποτον συρρέει εἰς τὸ παθολογικὸν παράρτημα του θεραπευτηρίου του Εὐαγγελισμοῦ, τὸ κα-

λούμενον Θεάτρον, ὅπερ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ὕψηλὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν του εὐεργέτου κ. Συγγραῦ και ὑπὸ τὴν ὀνομαστικὴν διεύθυνσιν του προλῦτου τῆς ἰατρικῆς κ. Κυριακοῦ.

Ὁ ένθουσιασμός, ὁ ἐκδηλωθεὶς κατὰ τὴν πρώτην ἰδίως παράστασιν τῆς Φλώρας, ἦτο εἰλικρινὴς και ἀδόλος ένδειξις τῆς δημοτικότητος, ἧς ἀπολαύει παρ' ήμῖν ὁ διαπρεπὴς νεαρὸς μουσουργός, ὁ τιμήσας διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς εὐφυΐας του τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα έν τῇ ἄλλοδαπῇ. Κρίσεις βεβαίως μουσικὰς δὲν ἀναμένει έντεῦθεν ὁ φίλτατος μελοποιός, τοσούτω μᾶλλον, ὅσῳ ἡ τεχνικωτάτη μουσικὴ του μελοδράματός του δὲν δύναται να κατανοηθῆ ἐκ μιᾶς ἢ δύο παραστάσεων, και μάλιστα με τὴν ἀνεπάρκειαν των σκηνηκῶν μέσων, ἕτινα παρὰ τὴν ληστρικὴν αὐξήσιν τῆς τιμῆς των εἰσιτηρίων, διέθεσεν ἡ ἑλεεινὴ του θεάτρου ἐργολαβία. Ἀποφέρει ὅμως βεβαίως ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν των συμπολιτῶν του και ἀπὸ τὴν πεποίθησιν αὐτῶν πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν του ταλαντον νέον σθένος, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ εὐελπι σταδίον του, και δρέψῃ νέας δάφνας εἰς χώρας, ένθα ἡ ἰκανότης και ἐκτιμᾶται και ἀμείβεται κάλλιον.

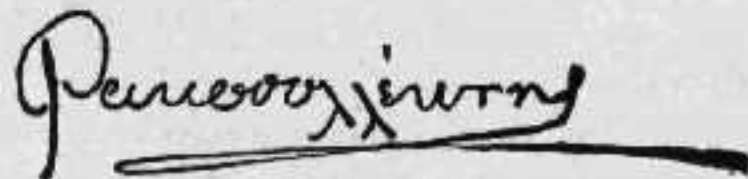
Ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ. «Τῶ ὄντι, κύριοι, τῶρα μόλις έννοῶ τὴν πρόνοιαν του κ. Πρωθυπουργοῦ διὰ τὰ πλοῖα, ἕτινα οἰκοδομοῦνται έν Γαλλίᾳ...»

ΠΕΤΡΙΔΗΣ. «Οἱ επαναστάται κατέφυγον εἰς τὰ κρησφύγετα ὄρη».

Ο ΔΥΤΟΣ. «Ὁ ἑλληνισμός θὰ καταστραφῆ κλιμακωτὰ κατὰ διαμερίσματα».

ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΣΣΙΓΓ ΑΙΜΥΓΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ. Τραγωδία εἰς πράξεις πέντε μεταρραθεῖσα ἐκ τῆς Γερμανικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Βερνάρδου πρίγκηπος διαδόχου τῆς Σαξωνίας Μάϊνιγγερ. Ὅταν ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα του φιλέλληνο πρίγκηπος παρεθέσαμεν ὀλόκληρον τὸν πρόλογον τῆς μεταφράσεως ταύτης εἰς ένδειξιν τῆς περὶ τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἰκανότητος αὐτοῦ. Ἦδη ὅτι ὀλόκληρον τὸ βιβλίον εἶδε τὸ φῶς και ἐκ του ἀδιάστου ὕψους και ἐκ του χρωματισμοῦ τῆς φράσεως κείθεται πᾶς τις, ὅτι τὸ εἰρημένον ἔργον δὲν εἶνε τυχαῖον δι' ἄνδρα ξένου, ὅστις ἀσχολεῖται εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὡς ἐρασιτέχνης, διὰ να εἴπωμεν τὴν λέξιν του συρμού. Εἰς τὸν Σάξ-Μάϊνιγγερ μάλιστα συμβαίνει και τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸν ὅπερ καθιστᾶ ὄλως διάφορον τὴν έν τῇ φιλολογίᾳ μᾶς θέσιν του ἀπὸ των ἄλλων φιλελλήνων. Ἐνῶ δηλ. ἐκεῖνοι μεταφέρουσιν εἰς τὴν γλῶσσάν των προϊόντα τῆς ἡμετέρας φιλολογίας οὗτος πλουτίζει τὴν φιλολογίαν ἡμῶν διὰ περισπουδάστων ἔργων ὅσον εἶνε ἡ «Αἰμιλία Γαλόττη». Μὲ ἄλλους λόγους κάμνει εἰσαγωγὴν εἰς τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν και ὄχι ἐξαγωγήν, ἧτις εἶναι εὐκολωτέρα. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐκδοθὲν συνιστᾶμεν τὸ κομψὸν τεῦχος εἰς πάντας.